

[Alfred Jensen.]

ikke alene militæret, men også befalingsmændene upopulære. Hver gang man læser om en sådan unødigt anvendelse af disciplinære straffemidler — der er jo kun de overdrevne anvendelser, der kommer frem —, oprøres man, og det sker jo desværre altfor ofte.

Det sidste tilfælde, vi har haft, er Melbyaffæren, og derfor retter jeg det spørgsmål til ministeren, hvorledes han stiller sig overfor en sådan anvendelse af disciplinære straffe, som her er benyttet. Jeg vil gerne slå fast, at spørgsmålet her kun gælder anvendelse af disse straffemetoder, ikke de specielle forhold i forbindelse med Melbyaffæren. Det, der interesserer mig, er udelukkende at få kendskab til, om ministeren billiger og godkender disse straffemetoder.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): I anledning af det ærede medlem hr. Alfred Jensens spørgsmål til mig skal jeg svare, at der er iværksat en auditorundersøgelse, som dels har til formål at få opklaret årsagerne til sultestrejken i Melbylejren, dels at få klarhed over den behandling, som kaptajn Broberg har givet de værnepligtige. Jeg går ud fra som givet, at det ærede medlem har været opmærksom på, at en sådan undersøgelse foregår. Jeg har endnu ikke modtaget beretning om denne undersøgelses forløb, og jeg har anset det for rimeligt, at jeg ikke tog stilling til begivenhederne i Melbylejren, før undersøgelsen er afsluttet. Men når jeg har modtaget beretningen om undersøgelsen og har haft lejlighed til at gennemgå den, vil offentligheden modtage en redegørelse dels for, hvad der er oplyst, dels for den afgørelse, der træffes.

Men det ærede medlem hr. Alfred Jensen har altså ikke kunnet afvente undersøgelsens resultat og min afgørelse. Det er så meget mere påfaldende, som jeg aldrig har lagt skjul på, hverken når jeg har talt her i tinget, eller når jeg har udtalt mig til pressen, at jeg er af den mening, at de værnepligtige har krav på en rimelig behandling, og det kan f. eks. af Dansk Militært Månedshæfte for oktober ses, at den konsekvens, hvormed jeg har fastholdt dette standpunkt, har skabt et vist røre indenfor officerernes rækker. Jeg har ikke haft til hensigt at gå officererne for nær — det kunne aldrig falde mig ind, jeg ville anse det for utilbørligt, hvis jeg gjorde det —, men jeg har på den anden side ønsket, når jeg har grebet ind, at understrege, at jeg ikke vil acceptere overgreb af nogen art overfor

de værnepligtige. Men den indstilling overfor et dansk forsvar, som for tiden er karakteristisk for kommunisterne, er kendt af tinget, og den skal jeg derfor ikke komme nærmere ind på. Det er almindeligt bekendt, at der er befolkningsgrupper, som har den politiske overbevisning, at det er hensigtsmæssigt at skabe størst mulig uro omkring de militære foranstaltninger, og det er vel ikke udelukket, at det kan præge den måde, hvorpå også nogle af de værnepligtige tager på tingene.

Den betragtning er blevet anført, at de værnepligtige ikke tør klage til forsvarsministeren. I den anledning vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at det er i hvert fald en kendsgerning, at værnepligtige tør klage i kostforplejningskommissionerne, hvor officererne bliver bekendt med deres klager. Det kan ses af protokollerne over kostforplejningskommissionernes forhandlinger, som jeg har gennemgået. Foreliggende kendsgerninger viser endvidere, at de værnepligtige tør lave sultestrejke, som officererne også bliver bekendt med. Desuden har jeg fra grupper af værnepligtige på reglementeret måde modtaget klager over deres forhold, uden at jeg har anledning til at tro, at de pågældende værnepligtige er blevet forulempet af deres foresatte. Det ville også være utilbørligt, hvis det skete, og jeg agter naturligvis ikke, dersom eksempler kan påvises, at acceptere, at det forekommer. De værnepligtiges ret til at klage til forsvarsministeren, dersom de anser det for fornødent, er ikke en skueret. Det er en ret, som skal respekteres af alle befalingsmænd. Men i det civile liv er der jo medborgere, som foretrækker at undgå den reglementerede fremgangsmåde, der er besluttet af de faglige organisationer. De foretrækker den direkte aktion ude på arbejdspladserne; det er en metode, som ofte er anbefalet af kommunistiske provokatører, af og til med held og uden at deltagerne kan siges at have været kommunister, og jeg formoder, at ureglementerede sultestrejker af værnepligtige også har det ærede medlem hr. Alfred Jensens sympati. I anledning af den sidste tids debat om sultestrejker blandt de værnepligtige, uden at retten til at klage til forsvarsministeren er anvendt, vil jeg iøvrigt gerne benytte lejligheden til at pege på ungdomskommissionens betænkning om forholdene indenfor hæren. I ungdomskommissionen er det kommunistiske parti repræsenteret, endog ved et medlem, som tidligere har haft sæde i dette høje ting, og i den nævnte betænkning foreslås en række